

A pagar

Jordi Fortuny

"L'estratègia més normal en unes eleccions sempre havia estat que els candidats prometessin abaixar els impostos."

Sí senyor, a pagar. Ni socialistes, ni "pepés" ni històries. Després del 3 de març continuarem pagant els mateixos impostos que ara durant molt de temps, si tenim sort i no els apugen. Per aquí van els trets. Aniria molt bé, per confirmar-ho, que els grans partits, i els petits també, haguessin publicat ja el programa electoral, però de moment no l'ha publicat ningú. I això que no falta ni un mes per anar a votar.

Però siguem benèvols. L'any passat, tots els partits polítics ja van haver de publicar un programa per les eleccions municipals, i a Catalunya, a més a més, el de les autonòmiques. Hi ha cansament. A part, que els programes no se'ls llegeix ningú i per això els polítics s'inflen a fer rodes de premsa aquests dies, i més que en faran, per explicar les seves propostes. Gràcies a això podem endevinar quins impostos pagarem a partir del mes de març.

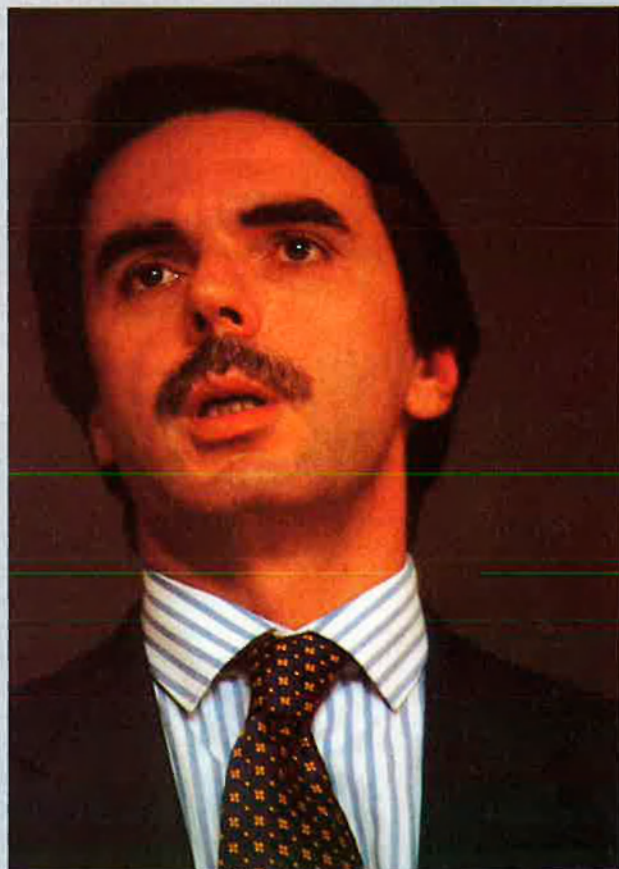
I insistim: els mateixos. Si algú tenia esperances en un altre sentit, les perdrà ben aviat, perquè, malgrat les aparences, les propostes del partit socialista i les del PP s'assemblen cada dia més i arriben a la mateixa conclusió. Que no es poden abaixar els impostos fins a nova ordre. No hi ha diners per a tot el que s'ha de pagar i, en lloc de posar en perill els ingressos de l'administració pública, en els pròxims mesos els polítics hauran de mirar per on retallen les despeses. Si no ho fan així, en el moment que es creï la moneda única l'estat espanyol no podrà participar-hi i haurà d'esperar-se a temps millors, si és que arriben algun dia.

És ben bé un canvi històric, perquè l'estratègia més normal en unes eleccions sempre havia estat que els candidats prometessin abaixar els impostos. De fet, com que coneixen els números, els socialistes ja no parlen seriosament d'abaixar impostos des de fa anys. En el de la renda, que és el que aporta més diners a les arques públiques (juntament amb l'IVA), Pere Solbes només promet estudiar la rebaixa del tipus màxim del 56% fins al 50%, però abans del 1998 no cal ni somiar-ho. El 56% és el que paga un contribuent si guanya més de 9 milions i mig de pessetes l'any!

El cas del PP és molt més curiós i divertit, evidentment. Rato, Gamir, Montoro i Cia. van fer unes promeses fantàstiques d'abaixar el tipus màxim de la renda fins al 40%, si guanyen les eleccions, i reduir també els disset trams actuals de l'impost a només tres: els "pobres", que pagarien el 18%; els de més amunt, que pagarien un xic més, i els rics, el 40%. Després, algú va fer números i els va demostrar que això servia per guanyar les eleccions i l'endemà mateix portar l'estat a la bancarrota. Vaja, ni que fossin independentistes ho farien millor.

De la mà del Botín, el número u de la banca espanyola, José María Aznar va haver d'anar a Londres a convèncer els principals grups financers internacionals que tot era un error i que no ho farien més (per cert, algú sap si és veritat que a Madrid li diuen el "Charlotín"?). Ara, els candidats del PP continuen fent servir la fantàstica proposta quan veuen que el públic s'ho empassa, i se la callen quan veuen que no. O sigui, abaixar impostos, ni votant la dreta espanyolista.

RAFA GIL

José María Aznar. La malenconia del candidat que no promet abaixar impostos.